

El Cafè de la Marina

Han passat vint anys des del casament d'en Caludi i la Caterina. Durant aquest temps la vida a Portbou s'ha mantingut com sempre. Poble mariner, de vida tranquil·la i on tothom coneix les penes i alegries de tothom. En Claudi i la Caterina van tenir una filla, la Sara, i durant aquest temps s'han fet càrrec d'El cafè de la Marina, que continua essent el lloc de trobada dels mariners del poble, on juguen a cartes i beuen mentre passen les tempestes. Avui se celebra el casament de la Sara i tothom està molt emocionat...

Caterina:

Ai, Claudi, sóc tan feliç! No em puc creure
que la nostra petita Sara es casi!
Mare meva quin dia més joiós!

Claudi:

La pubilla se'ns ha fet gran... em sembla
mentida que avui se'n vagi de casa
per sempre. Ens quedarem sols, Caterina!

Caterina:

Mira'ls què feliços. Fan una bona
parella.

Claudi:

Sí, el Jean-Luc és un bon
noi. Ens la cuidarà bé. Hem tingut
sort.

Caterina:

És llàstima que sigui francès...
És que no em puc treure del cap el seu
accent. Claudi, poc que sé jo què em passa
que tots els francesos que m'he trobat
no m'han dut res més que maldecaps. Guaita
Monsieur Bernat! Una mica més i
m'amarga la vida. I si parlem
de l'altre francès... no vull ni pensar-ho

Claudi:

Ai, noia, millor oblida aquest passat.
Caterina, aquest noi és diferent
i saps, la teva filla li duu llei.
Deixa-la sortir del niu.

Caterina:

No, noi, no
si no hi poso cap queixa... però jo no
puc oblidar el meu passat tan funest.

(arriba en Jean-Luc)

Jean-Luc:

*Bonjour, pères de la meva chère promesa!
Estic molt nerviós per marriage. No
em mereixo la seva fille!*

Caterina:

Tranquil,

home! Veuràs que tot serà bufar
i fer ampolles. Oh l'amor, quina cosa
més bonica!

Claudi:

I cuida'ns bé la nena!

Jean-Luc:

*No t'inquietis pas, me l'estimo com
ningú. Oh la la! Mon dieu! Elle ja arriba.*

(va a l'altar i entra la Sara)

Caterina:

Què bonica que estàs amb el vestit.
El teu pare i jo estem contents per tu.

Sara:

Vinga mare, ja em vens amb suca mulla!

Caterina:

Però si ets la clenxa més lluent del poble!

Claudi:

Avui hi ha tràfec, i demà molt més,
que avui serà l'últim dia que vius
al cafè.

Sara:

Però pare, saps que estaràs
amb la mare. A mi em toca marxar!

Claudi:

I bé que fas, sí. Però saps? Tu ets la meva
menuda i no puc evitar sentir
certa pena, perquè sé que ja t'hem
perdut...

Caterina:

Calla, calla! No me la posis
trista, Claudí! Fas molt bé de marxar.
Ja li toca!

Sara:

Per què m'heu perdut, a
mi? Continuaré al poble, jo. Ai pare!

Claudi:

Sara, deixa-ho estar. La guiula del
Jean-Luc ha de ser com ha de ser. Au,
que ja és l'hora.

Sara:

Vinga, que comencem.
Doneu-me sort!

Caterina:

Però si no et fa pas falta.

(comença la cerimònia i arriba a l'altar)

Jean-Luc:

*Estàs tan jolie! Jo sóc l'home més
joiós de tota la France.*

Sara:

Ep! Vigila,
que ja arriba el capellà. Ara toca
escoltar.

Jean-Luc:

*Només una mica més,
i seràs meva! Sara, quin bonheur!*
(*s'estan a punt de besar però s'obre la porta de l'església*)

Armand:

*Atureu el marriage! Prou, prou! Sou
uns pecadors! Prou! No us beseu!*

Caterina:

No pot
ser! Ajuda'm, Claudi, que em desmaio! El
mateix diable ha tornat del terrible
Infern. No pot ser, no pot ser, no pot
ser! Tinc visions, tinc calfreds, tinc angúnies.
Mira, mira la porta i digues-me
que no és un somni.

Claudi:

Allà hi ha un home
fornit i amb una cara de sorpresa...
Però no gaire més que la teva. És un
déntol una mica picat. Què tens?
Sembles malalta.

Caterina:

Aquest home, Claudi,
és l'únic causant de tots els meus grans
maldecaps!

(*l'Armand es posa a córrer pel passadís*)

Sara:

Què passa ara, pares meus?
A mi em sembla que aquest verat té el bull
a la misèria.

Jean-Luc:

*Jo sabia que
alguna chose havia d'arruïnar
el nostre amour. Qui és aquest homme?*

Claudi:

Qui és?

Caterina:

(*s'aixeca*)

Fora! Fora! Què hi fas aquí,
desmenjat? Tros d'ase. Que no et vull ni
veure! Vés-te'n ben lluny. Fora d'aquí!
Ets un berrat pescaire a mitja ploma.

Claudi:

Sí. Tot eren escates de palangre
abans que tu vinguessis.

Armand:

Caterina!

(es miren)

Armand:

*Écoutez, écoutez! Esteu a punt
de cometre un pecat molt i molt greu!*

Caterina:

L'únic pecat és el que tu em vas fer!
Malarmat hipòcrita!

Claudi:

No serà...?

Sara:

No serà...?

Jean-Luc:

Qui?

Caterina:

Sí, ell és el francès
de qui em vaig enamorar i qui va
escapar com una rata poruga
quan va saber el que tenia a la panxa.

Claudi:

Desgraciat! Rascassa! Com es pot ser
tan pocavergonya!

(s'abalança sobre ell)

Tu saps quants plors
has causat a la meva Caterina?

Armand:

*Era l'última chose que volia
provocar. Ella sap com l'estimava!
Caterina, jo t'estimava! I
encara t'estimo!*

Caterina:

De tu només
en sento mentides. I llavors per
què em vas deixar sola amb l'espelma i
tirada com aquella espina que
sobra del peix?

Jean-Luc:

*No sé qui és aquest
homme, però sembla avoir une histoire
amb la família.*

Claudi:

Desmenjat! Va, no
dissimulis! Ara intentes tapar amb
paraules totes les bajanades
que vas fer. Que la saps llarga...

Armand:

Je suis

très penedit!

Caterina:

T'hi pintes sol. Ja sé

el cor que gastes. Calla!
Armand:

Perdona'm!

Caterina:
Quan els rogers s'afaitin els bigotis.

Armand:
*No sé com dir-te que ho sento. Porto
tota la vie penedit per haver
marxat. Aleshores jo era molt jove
i j'avais massa por de...*

Caterina:
Por de què?

Armand:
*Por de les réponsabilités, de
tout ça, tout, d'haver de tenir maintatge,
d'haver une maison, que se m'acabés
la llibertat i...*

Caterina:
Tu ets un egoista!
Pintant-me verd el cap dels visos! Vas
guarnir la mandra. I jo confiava
en tu... I jo només vivia llunes
desinflades.

Claudi:
Deixa la meva dona
en pau. La vas engalipar.

Armand:
*Com? Ja
estàs servida?*

Caterina:
Sí, em vaig casar
amb l'únic home que em va estimar tot
i la bona fama que em vas donar.
Sorra al damunt i engega la tenora.

Armand:
Jo?

Claudi:
Sí tu! Com es pot ser tan hipòcrita...!

(es peguen)

Armand :
Arrête!

Jean-Luc:
*Què esteu fent? Je ne sais pas si us
recordeu que estem al meu mariage!*

Sara:
(plora)
Per un dia que jo podia ser
feliç! I vosaltres pegant-vos i
removent aigua passada.

Jean-Luc:

*Jo no
tinc absolutament res a veure amb
els vostres problemes.*

Claudi:

*Té raó. Què
hi pintes tu aquí, francès? Vés-te'n a
ficar el nas als teus congress, dur de clepsa!*

Armand:

*Tu només saps trossos de cor. I no
ho saps, mais Jean-Luc, la meva presència
sí que t'interessa i, de fet, molt.*

Caterina:

Què t'empatolles tu ara?

Jean-Luc:

*Com dius?
Que tenim alguna relació? Ens
coneixem?*

Armand:

Je suis... el teu pare.

(crit general)

Claudi:

Què?

Sara:

Com?

Jean-Luc:

Jo?

Caterina:

Tu?

Armand:

*Sí, jo. Caterina, en
Jean-Luc és el nostre fill que pensava
que vam perdre i que vas tenir en secret.*

Claudi:

*Això... això no pot ser pas veritat,
oi Caterina?*

Caterina:

*La veritat és... Bé,
sí, Claudi... T'hauria d'explicar alguna
cosa.*

(es posa blanca)

Claudi:

Una mica tard, no creus?

Caterina:

(plora)

*Tinc
ciris trencats. Escolta'm, tu, escolta'm,
abans d'enfadar-te.*

Jean-Luc:

*Oh la la! Tu...
tu ets la meva mère?*

(s'abracen)

Claudi:

Ell és el fill
que havies avortat? És aquell noi
que et va provocar tantes burles i...
i escarments de tot el poble? Peix menja
peix, i es compten tants misteris. Tants anys
al costat de la Rufina pintant-te
de verdet per una cosa que no
has fet? Per una mentida?

Caterina:

No vaig
tenir cap altra mena de sortida.
El pare no volia que tingués
el fill al Cafè, però jo no volia
matar-lo. Jo no podia matar-lo!
Vaig decidir anar de part a França
en comptes d'avortar. Almenys així
viuria. Però igualment... no el podia
portar a Portbou i llavors vam matar
el rastre i jo vaig empassar-me el fel.
El nen no tenia ni pare, ni
suport de la família, ni tampoc
era benvingut, i ni tan sols li
esperava un bon futur. I mon pare
no em deixava! Deia que no era edat,
i que el Cafè és el Cafè...

Armand:

*Però tu per
què no em vas dir que havies decidit
tenir-lo? I pensar que j'avais un fill
pel monde... Me'n vaig assabentar fa poques
setmanes. Massa tard, massa tard!*

Caterina:

Com
que ja no era capaç de viure al poble
amb fill i sense marit, només em
quedava una opció: deixar-lo amb la tieta.
I amb ella va créixer. Perdona'm! Oh,
Jean-Luc, fill meu! Ets aquí, ets aquí!

Jean-Luc:

*Quina tieta? Tu no saps tota la
histoire.*

Claudi:

Amolla.

Jean-Luc:

Jo vaig créixer en un

*orfenat. A mi mai ningú no em va
parlar de la mère ni de cap père.*

Caterina:

Com?

No pot ser! Ho sabia... ja sabia
que no podia confiar en aquella
pinta! No em puc creure que decidís
en un orfenat. Pobre fill meu. Quina
vida tan trista.

Claudi:

El teu fill va créixer
en un orfenat... Oh, com va poder
passar? Me'n faig creus... No m'ho puc ni creure.

Jean-Luc:

*Ma chère mère... si ho hagués sabut! Tu no
en tens cap culpa. Només va ser ella!*

Caterina:

Però jo et vaig deixar sol! Et juro que
no volia, que no volia... És
el Cafè, el Cafè de la Marina!

Claudi:

Però, tu, francès, Armand. Com vas trobar
el teu fill? No sabies que existia.

Armand:

*Bon, un jour, fa poques setmanes, em
vaig trobar i saludar la tieta de
la Caterina. No, no us sorprengueu,
je la coneixia perquè ella havia
vingut a visitar la Caterina
quan estàvem ensemble. Aleshores
vam començar a conversar i em va dir,
tan coent de llengua com és, que jo
tenia un fill i estava viu. No m'ho
podia creure! No em va dir pas que
l'havia deixat en un orfenat...
Es va assabentar que en Jean-Luc havia
marxat cap a Portbou perquè volia
ser mariner.*

Claudi:

M'havien comentat
que la dona té moltes influències...
És com la Rufina. Ningú no li
duu voluntat ja que ella sempre estira
la pell dels altres, i hi suca tiberi.

Caterina:

És més eixarreïda que una caua.
Es diu que se li enverina el pedrer.

Armand:

*Així que jo vaig partir de seguida
de la France i em vaig posar a chercher el meu*

*fill amb una espelma al nas. I ja aquí,
a Portbou, j'écoutais que aviat hi hauria
un mariage amb un xic francès. I,
només podies ser tu, fill, Jean-Luc!*

Caterina:

Quins girs que té la vida! Qui m'hauria
dit mai que ens reuniríem el meu fill,
el seu pare i mon marit. Moltes gràcies
per dur-me aquesta bona nova, Armand.

Armand:

*Je te repète, Caterina, que jo
em penedeixo molt del meu passat.
Voldria retornar i canviar les coses,
no deixar el meu fill, no deixar-te a tu...*

Claudi:

Ara, mirat? Ja saps que el passat és
el passat i no s'hi pot fer res. Són
paraules buides, Armand. Sembla que
t'hi hakis hagut d'ajupir a contracor.

Caterina:

Armand, el que dius no arreglarà tantes
tardes de burles i patiment; tants
trencacolls que he sofert. Tanta gent fent
ais i fent bocades. Però igualment, en
part, us dono les gràcies...

Jean-Luc:

*Pardon per
interrompre aquest moment mais... estem
en un mariage i m'agradaria...*

Armand:

Però, Jean-Luc, mon fils, que no te n'adones?

Caterina:

Fill meu! Quin daltabaix, quin despropòsit,
quina desgràcia.

Jean-Luc:

Què passa?

Armand:

*La teva
épouse també és la teva germanastra.*

Jean-Luc:

*Oh la la! No, no pot ser; no! La dona a
qui estimo és de la meva pròpia sang!*

Caterina:

Jean-Luc, tranquil! Em sap greu, em sap greu...
els dos sou fills meus.

Claudi:

Ja faries feina!

Ai, pobre Jean-Luc!

Armand:

Fill meu, ne t'inquiètes

pas. T'hi podràs avesar.

Jean-Luc:

Què faré?

*Sara estimada, germana i esposa,
ja no et puc oblidar. Anaves a ser
la meva épouse i ara tot s'ha espatllat,
tot s'ha trencat.*

Caterina:

L'has d'oblidar, Jean-Luc.

*No pot ser, ho sento, però simplement
no pot ser. Tu oblida-la! No hi pot
haver garnatxa a bordo.*

Jean-Luc:

Je peux pas!

L'estimo, i la continuaré estimant.

Caterina:

No n'hi ha per tant... no em deixis, siusplau, fill.

Claudi:

Ves de quin pa fas rosegons!

Armand:

Mon fils,

per poder oblidar has de marxar. Ben lluny.

Caterina:

Acaba d'arribar i ja me'l vols treure?

Claudi:

*Caterina, l'Armand té tota la
raó. Això no es pot suportar. Jo
no vaig poder seguir aquí quan em vaig
assabentar que et perdria, que tu
marxaves amb Monsieur Bernat.*

Caterina:

I vas

comprar el bitllet... per marxar a les Amèriques.

(Claudi pensa i se n'adona)

Claudi:

*Caterina, aquesta és la solució.
Armand, marxa amb ton fill a les Amèriques.
Us puc donar consells, aquest havia
de ser el meu destí... podràs demostrar
que realment vols arreglar els errors
del teu passat. Demuestra al teu fill que
l'estimes i que te'n voldràs cuidar.*

Caterina:

Que marxin tan lluny? Estàs ben torrat.

Armand:

Jean-Luc... tu què en penses?

Jean-Luc:

Je sais que no

puc continuar vivint a Portbou. Ho

*sento, chère mère, però crec que les Amèriques
són un bon destí i una bona idea.*

Armand:

*L'únic que desitjo és recuperar
el temps perdut. Caterina, a tu et
sembla bona idea? No et fa posar
trista?*

Caterina:

Clar que em fa pena perdre el fill
de vista, però què s'hi ha de fer? No pot
estar aquí amb la Sara. I les Amèriques...
Aprofiteu el tall, que ve quaresma.

Armand:

Fill meu! Comencem una nova vida.

(s'abracen)

Claudi:

I així ens quedem amb la filla a Portbou,
i tu amb el fill cap al nou continent.
Quedem tots en família, i tots contents.

Caterina:

Demà tornem al Cafè... Sabent que
tinc un fill embarcat, i que és viu i
ben viu. La vida continua.

Claudi:

Doncs
au, sardina al cove, fet i pastat!

FI